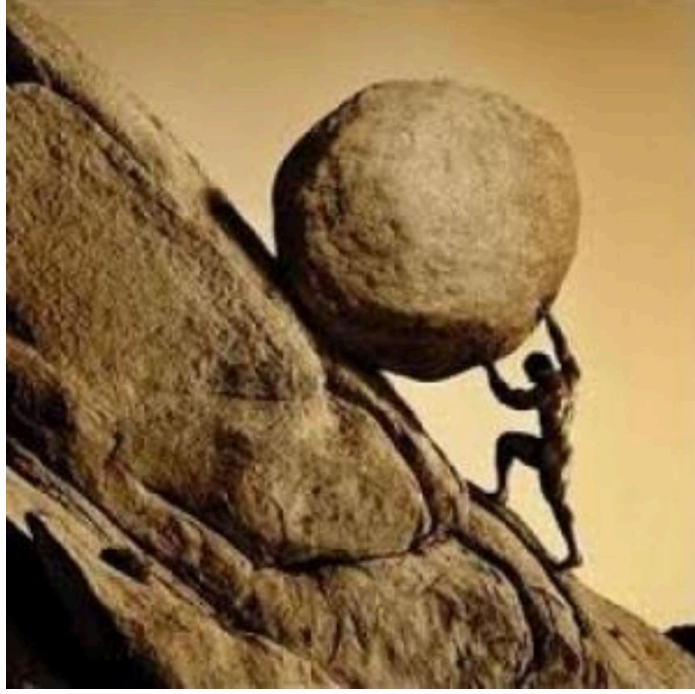

Merak Etmeyin Pes Etmedim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mart 2026

Düş kırımı

Sözcüklerin kıyımı

Renklerinse en hasına talibim ve tabibimdir yarama merhem olacak o kıyam en çok da reşit kılınmış duyguların makbulü ve tetiğidir yüreğimi basılı tuttuğum ve fitratım ve fıkra misali söylemler en çürük düş' ün dahi çekilme ihtimali ve işte başladı geri sayım...

Sevgili bayım.

Değerli mirim.

Ve siz, kıymetli bayan.

Aslında asılsız ihbarlarla yüzüme doğan kırmızı güneş içimi karartan da iblis ve şen sesime konan bir kelebek misali peşine düştüğüm ne varsa ve de kim neyle itham edildiğim olmasa da yerle yeksan eylemişliğim ve işte göğsümdeki şarapnel ve her ne hikmetse nefes almaktayım bir yandan da nefsimi verip veriştirdiğim.

Yalnızlık aslında evrenden sunulan bir ikram ve imtihan.

Ve de sen, muallim bari sen söyle bunca bilgiçliğin ve bilmişliğinle kimdir kim muhatabım elbet Allah'tan sonra?

Az evvel azığım aldım.

Sonra sözcüklerimi bir bir heybemden saçtım.

Beyaz kalmak adına dolunay ile sohbetimi dahi yarıda kestiğim ve ben kesik kopuk kuyruğumla

Samanyolundan firar etti edecek olan bir Yıldız olmanın da nispetinde ve işte cennetin çağırdığı izzeti

ikramım aşkla muhatap gel gör ki karga iken kılavuzum olmaya aday ve neyse meyyalim neyse meylettiğim ve işte, sevgili muallim söyle:

Görmez misin nasıl da kıyamdayım şunca varlığıma delalet binlerce şiir olsa da israfım en çok ikbalimdir mevzu bahis olan artık neyse müşerref olacağım ve ne çok insan neyin derdinde neyden ibaret olduğuma vakıf olsam bile ve de Rabbimin gözünde insanlar iken insafsızca kıyan ve kıran kırana acımla teşrif eden günün de yüzü suyuna hürmeten bilir misin söyle bilmeden geldiklerini de ser bir bir önüme ve muallime kimliğime duyduğum özlemle ve hasret giderdiğim dün de kalan sevdiklerimle...

Acımdan ölsem de.

Pes etmedim, muallim ve siz mirim ve siz sayın hafız ve siz, sevgili bayan ve sayın bay, beni görmezden gelen iklimlerde seğırtten bir kurşun gibi ya da namlunun ucunda iken gaipten gelen duygularım ve sefil bedenim bir de çamur attıkları kadar aklıma ve haysiyetime...

Ve işte mundar dedikleri.

Uzanamadıkları ciğer olsa ne ki ben paye vermediğim sürece münafiğa ve zalime yeter ki korusun beni yüce Mevla ve kıymasın da sakın içimdeki yaralı yüreğe.

Aşk mı?

Acı mı?

Ya pişmanlık?

Ve de mağduriyet...

İklimlerden insan ve ihsan kim bilir kimler nelere delalet?

Ve işte sirayet eden ilhamım.

Durduk yere de sevmediğim kadarım.

Telkinleri atamın ve anamın ve tekeri kırık düzenin düzenek bildiğim her neyse ihmal edilmiş olsam ne ki aldığım bunca darbenin ertesi yoksa afaki bir teselli midir sevdiklerim ve yazdıklarım?

Göğün kodaman kuşları.

Ve yerkürenin kalantor adam ve kadınları...

Neye denk düşüyorsam artık insanların gözünde ve işte sözüme de özüme de sadık olmakla müşerref koşuyorum ben Rabbime ve düşüyorum da bir uçurumdan gel gör ki henüz çakılmadım o beklenen dibe ve dibi görmüşlüğüme vakıf ve de emin iken insanlar hasat zamanını bekleyen bir çiftçi gibiyim ve yâd ellerde teselli ararken aslında Rabbimin Dergâhındayım uzanmaksa en tepeye sevmekse en derinden ve esen latif rüzgâra duacıyım.

Perçemim.

Uçuşan peçem göremedikleri.

Yalnızlığım.

Ve ruhum.

Ve saf yanım.

Ve toy duygularım bilmezliğim en çok da bilmezden geldikleri ve tepinen kimse tepemde aşkla azık edeple tavaf ettiğim bir iklim bir evren körü körüne yaşamamak adına yerleşik dünya düzenine muhalif bir derviş gibi s/alındığım kadar yırık cübbemle hem cüssem ne ki kimden değil kinden değil neyden ibaret ise iç dünyam ve hala saf ve temiz kalmak adına verdiğim o insanüstü mücadelem.

Kirlenmeye de niyetim yok iken ve kirlenmeden de etrafı.
Ahvalimse tekbir getiren değil kâinatın aldığı tüm tedbirlere ve saf yanıma kafa tutan.
Ama kimse benim onlara kafa tuttuğum kadar da haklı değilken ve ben davamda istikrarlı bir yol izlemeye çalışırken ve de tutuşurken yüreğim ve artık hangi zalim ise tutuşan etekleri...
En muhalifim elbet haksızlıklara.
En başı dik de muallime ve şimdilerde özlemimle öğrencilerime en çok da içimdeki yangın ve tek kıvılcımın dahi tetiklediği anne özlemim...
Ve annem, şimdi sanadır seslenişim sadece sana:
Bildiklerin kadar ben de vakfım neler hissettiğine ve doğan güneşe her ne kadar müteşekkir olsam da benim güneşim aslında sen gittiğin gün battı, be annem.
Ruhumdaki tüm yaraları da tamir edendi ve yüzündeki o tebessüm ve son sözcüklerin hala kulağımda, anne.
Seslendiğim sayısız insan senin yerini nasıl tutar ve nasıl tüter ocağım sen olmadıktan sonra ama annem, o ocak tütmeli tütecek de Allah'ın izniyle ve her kim ise ocağımı dağıtan dağıtmaya dünden hevesli ve bilemedim sen de bilemedin be annem, o düşman aslında en yakınımızda imiş.
Yorgan gitti diyemem çünkü o yorgan benim.
Kavgam da bitmedi üstelik son nefesimi vermeden de bitmeyecek ve benim acımla beslenenlere izin vermeyecek Yüce Yaratıcı kursaklarında kalacak o hak etmedikleri helal lokmam.
Ben mektubuma bir başladım ki sonra hafıza seslendim sonra muallime ama asıl seslendiğim sendin ve Rabbim.
Seni yüce Rabbimle aynı kefeye koyuyorum ve biliyorum ki senin yetim ve öksüz başını cennette şimdi Peygamber Efendim seviyor usulca hem de ve benim de başımı okşaması için dua ediyorum ama şimdi yaşarken göçüp gittikten sonra da cennetine kabul etsin diye yüce Rabbim...
Ve senle buluşacağımız güne kadar çok da üzme kendini, annem aslında ben ne desem de sana malum olduğunun bilincinde sadece ve sadece umut edip bekliyorum annem...
Daha da görüşeceğimiz güne vakit varken ve...
Ve ben insanlık akdinin altına onurumla haysiyet ve namusumla da imzama atmışken...
Allah'a emanetsin cennet kokulu annem ve ben de...

13 MART SAAT: 22: 00

UZUN ZAMANDAN SONRA KALEME ALDIĞIM...